

ASEELLINEN KAPINA JA MEIDÄN TAKTIKKAMME

Vallankumouksellinen liike „on jo tällä hetkellä vienyt aseellisen kapinan välttämättömyyteen“— tuon ajatuksen, jonka puolueemme kolmas edustajakokous lausui, vahvistaa jokainen päivä yhä enemmän. Vallankumouksen liekki leimuaa yhä voimakkaammin, sytyttäen milloin siellä, milloin täällä paikallisia kapinoita. Kolme päivää barrikaadeja ja katutaisteluja Lodzissa, monien kymmenien tuhansien työläisten lakko Ivanovo-Voznesenskissa kiertämättömine verisine kahakkoineen sotaväen kanssa, kapina Odessassa, „mellakka“ Mustanmeren laivastossa ja Liebajan merisotaväen keskuudessa, Tiflisin „viikko“— kaikki nämä ovat lähenevän ukkosen enteitä. Se lähestyy, lähestyy hillittömällä voimalla, ja tänään tai huomenna se alkaa jyristä Venäjän yllä ja mahtavana puhdistavana vyörynä lakaisee pois kaiken ränsistyneen ja mädänneen, pesee Venäjän kansasta pois sen monivuosisataisen häpeän, jota nimitetään itsevaltiudeksi. Tsarismin viimeiset, kuolinkourituksissa tehdyt ponnistukset— erilaisten vainotoimenpiteiden voimistaminen, puolen valtakunnan julistaminen sotatilaan, hirsipuiden

lisääminen moninkerroin ja samalla liberaaleille pide-tyt houkuttelupuheet ja valheelliset reformilupauk-set—eivät pelasta sitä historialliselta kohtalolta. Itsevaltiuden päivät ovat luetut, ukonilma on kiertämä-tön. On jo syntymässä uusi järjestelmä, sitä tervehtii koko kansa, joka odottaa siltä elämän elvytystä ja uudentamista.

Mitä uusia kysymyksiä tämä lähestyvä ukonilma asettaa puolueellemme? Kuinka meidän on mukautet-tava järjestömme ja taktiikkamme elämän uusiin vaa-timuksiin osallistuaksemme aktiivisemmin ja järjesty-neemmin kapinaan, joka on vallankumouksen ainoa välttämätön alku? Täytyykö meidän—sen luokan etujoukon, joka ei ole ainoastaan vallankumouksen avankaarti, vaan myöskin sen liikkeellepaneva pää-voima—täytyykö meidän johtaaksemme kapinaa perustaa erikoiskoneisto vai riittääkö siihen jo oleva puoluekoneisto?

Nämä kysymykset ovat jo olleet muutamia kuu-kausia puolueen harkittavina ja vaativat pikaista ratkaisua. Niillä ihmisillä, jotka kumartuvat „vaisto-varaisuuden“ edessä ja mataloittavat puolueen tarkoi-tusperät pelkäksi elämän kulun mukana seuraamiseksi, ihmisillä, jotka laahustavat häntäpäässä eivätkä kulje etunenässä, niinkuin tietoisien etujoukon on kuljettava, ei näitä kysymyksiä ole olemassa. Kapina on vaisto-varainen, sanovat he, sitä on mahdotonta järjestää ja valmistella, kaikenlainen edeltäpäin laadittu toiminta-suunnitelma on utopiaa (he vastustavat kaikenlaista „suunnitelmaa“, sillä sehän on „tietoisuutta“ eikä „vaistovarainen ilmiö“!), hyödytöntä voimain tuh-lausta — yhteiskuntaelämällä ovat omat tutkimattomat

tiensä, ja se rikkoo kaikki meidän suunnitelmamme. Siksi meidän on muka rajottauduttava vain kapinan aatteen, joukkojen „itseaseistautumisen“ aatteen propagandaan ja agitatioon, meidän on pidettävä huoli vain „poliittisesta johdosta“, mutta „teknillisesti“ johtakoon kapinaannoussutta kansaa kuka hyvänsä.

Mehän olemme tähänkin asti aina toteuttaneet sel-laista johtoa! sanovat „perässälauhustamispolitiikan“ vastustajat. On ymmärrettävää, että laaja agitatio ja propaganda sekä proletariaatin poliittinen johtaminen ovat aivan välttämättömiä. Mutta noin yleisiin tehtäviin rajoittuminen merkitsee sitä, että me joko kartamme vastauksen antamista kysymykseen, jonka elämä on suoraan asettanut, tai osoitamme olevamme kerrassaan taitamattomia sopeuttamaan taktiikkaamme myrskyisästi kasvavan vallankumouksellisen taistelun vaatimukseen. Meidän on tietenkin nyt kymmenker-taistettava poliittista agitatiota, pyrittävä saamaan vaikutuksemme alaiseksi paitsi proletariaattia myös-kin ne lukuisat „kansan“ kerrokset, jotka vähitellen tulevat mukaan vallankumoukseen, kapinan välttä-mättömyyden ajatusta meidän on pyrittävä tekemään tunnetuksi kaikkien väestöluokkien keskuudessa. Mutta me emme voi rajoittua vain tähän! Jotta pro-letariaatti voisi käyttää lähenevää vallankumousta luokkataistelunsa tarkoituksien hyväksi, jotta se voisi pystyttää sellaisen demokraattisen järjestelmän, joka parhaiten turvaisi myöhemmän taistelun sosia-lismin puolesta,—sitä varten on välttämätöntä, että proletariaatti, jonka ympärille oppositio liittyy, ei olisi ainoastaan taistelun keskiössä, vaan että siitä tulisi myöskin kapinan johtaja ja ohjaaja. Juuri koko

Venäjää käsittävän kapinan teknillinen johtaminen ja organisatoorinen valmistelu muodostavat sen uuden tehtävän, jonka elämä on asettanut proletariaatille. Ja jos meidän puolueemme tahtoo olla työväenluokan todellinen poliittinen johtaja, niin se ei voi eikä se saa kieltäytyä täyttämästä näitä uusia tehtäviä.

Siis mihin meidän on ryhdyttävä saavuttaaksemme nämä tarkoitukset? Minkälaisia on ensimmäisten askelettemme oltava?

Monet järjestömme ovat jo käytännössä ratkaisseet tämän kysymyksen suuntaamalla osan voimistaan ja varoistaan proletariaatin aseistamiseen. Taistelumme itsevaltiutta vastaan on nyt tullut sellaiseen vaiheeseen, jolloin kaikki myöntävät aseistautumisen välttämättömäksi. Mutta eihän riitä yksinomaan se, että tajutaan aseistautumisen välttämättömyys, vaan puolueelle on asetettava suoraan ja selvästi käytännöllinen tehtävä. Sen vuoksi komiteoidemme on ryhdyttävä nyt heti, viipymättä aseistamaan kansaa paikkakunnilla, muodostamaan erikoisryhmiä tämän työn panemiseksi joustavaan käyntiin, järjestämään piiri-ryhmiä aseiden hankkimista varten, järjestämään verstaita erilaisten räjähdysaineiden valmistamiseksi, laatimaan suunnitelmaa valtion ja yksityisten asevarastojen sekä arsenaalien valtaamiseksi. Meidän ei pidä ainoastaan varustaa kansaa „polttavalla itseaseistautumisen tarpeella“, niinkuin uusi „Iskra“ neuvoo meitä, vaan meidän on myöskin „ryhdyttävä mitä tarmokkaimpiin toimenpiteisiin proletariaatin aseistamiseksi“ todellisuudessa, niinkuin puolueen kolmas edustajakokous meitä velvoitti. Tämän kysymyksen

ratkaisemisessa meidän on helpompi kuin missään muussa päästä sopimukseen niin puolueesta eronneen osan kanssa (jos se todella vakavasti ajattelee aseistautumista eikä vain jaarittele „polttavasta itseaseistautumisen tarpeesta“) kuin myöskin kansallisten sosialidemokraattisten järjestöjen kanssa, sellaisten kuin esimerkiksi armenialaisten federalistien ja muiden kanssa, jotka asettavat itselleen samat päämäärät. Tällainen yritykset oli jo Bakussa, jossa helmikuun verilöylyn jälkeen meidän komiteamme, „Balahany-Bibi-Eibatin“ ryhmä ja gntshakilaisten³⁹ komitea valitsivat keskuudestaan aseistautumista järjestävän toimikunnan. On ehdottoman välttämätöntä, että tämä vaikea ja vastuunalainen työ järjestettäisiin yhteisvoimin, ja me otaksumme, että ryhmäkuntariitojen on vähiten häiritävä kaikkien sosialidemokraattisten voimien yhdistymistä tällä pohjalla.

Sen ohella, että lisätään asevarastoja sekä järjestetään aseiden hankinta ja niiden valmistaminen tehdasmaisesti, on kiinnitettävä mitä vakavin huomio kaikenlaisten taisteluryhmien muodostamiseen hankittujen aseiden käyttöä varten. Missään tapauksessa ei saa sallia sellaisia tekoja kuin aseiden jakelua suoraan joukoille. Sen takia, että meillä on varoja vähän ja aseita on hyvin vaikea kätkeä poliisin valppaalta silmältä, meidän ei onnistu aseistaa joltisestikin huomattavia väestökerroksia, ja vaivamme menevät hukkaan. Aivan toinen on asia, kun me muodostamme erikoisen taistelujärjestön. Taisteluryhmämme oppivat käyttämään hyvin aseita, kapinan aikana — alkoipa se vaistovaraisesti tai edeltäkäsinkin järjestettynä — ne esiintyvät pää- ja kärkijoukkoina, joiden ympärille

kapinaannoussut kansa liittyy ja lähtee niiden johdolla taisteluun. Niiden kokeneisuus ja järjestyneisyys sekä myöskin hyvä aseistus tekevät mahdolliseksi käyttää hyväksi kaikkia kapinaannousseen kansan voimia ja saavuttaa siten lähin päämäärä: koko kansan aseistaminen ja edeltäkäsin laaditun toimintasuunnitelman täytäntöönpano. Ne valtaavat nopeasti haltuunsa erilaiset asevarastot, hallitus- ja julkiset virastot, posti- ja puhelinlaitokset y.m.s., mikä tulee olemaan välttämätöntä vallankumouksen kehittymiselle edelleen.

Mutta näitä taisteluryhmiä ei tarvita ainoastaan sitten, kun vallankumouksellinen kapina on vallannut koko kaupungin, niiden merkitys on ainakin yhtä tärkeä kapinan aattonakin. Viimeisen puolen vuoden aikana me olemme tulleet selvästi vakuuttuneiksi siitä, että itsevaltius, joka on saattanut itsensä huonoon valoon väestön kaikkien luokkien silmissä, on suunnannut kaiken tarmonsaa maan pimeiden voimien mobilisoimiseen — olivatpa ne ammattiroistoja tai vähätietoisia ja fanaattisia aineksia tataarien keskuudesta — taistelua varten vallankumouksellisia vastaan. Poliisin aseistamina ja sen suojaamina ne terrorisoivat väestöä ja saavat aikaan raskaan ilmapiirin vapautusliikkeelle. Meidän taistelujärjestöjemme on oltava aina valmiina antamaan kyllin luja vastaisku noiden pimeiden voimien kaikille yrityksille sekä pyrittävä muuttamaan niiden edesottamisten aiheuttama suuttumus ja vastarinta hallitusvastaiseksi liikkeeksi. Aseistetut taisteluryhmät, jotka ovat joka hetki valmiit lähtemään kadulle ja käymään kansanjoukkojen johtoon, voivat helposti

saavuttaa kolmannen edustajakokouksen asettaman päämäärän: „järjestää aseellinen vastarinta mustien sotniain ja yleensä kaikkien hallituksen johtamain taantumuksellisten ainesten hyökkäystä vastaan“ („Päätöslauselma suhteesta hallituksen taktiikkaan vallanoton aattona“—katso „Tiedonanto“) ⁴⁰.

Eräs taisteluryhmiemme ja yleensä sotilas-teknilisen järjestömmen päätehtäviä tulee olla kapinasuunnitelman laatiminen omaa toimintapiiriä varten ja sen yhdenmukaistaminen puoluekeskuksen koko Venäjää varten laatiman suunnitelman kanssa. On löydettävä vihollisen heikoimmat kohdat, suunniteltava paikat, joista on hyökättävä sen kimppuun, jaoteltava kaikki voimat toimintapiirissä, opittava hyvin tuntemaan kaupungin asemakaava—kaikki se on tehtävä edeltäkäs in, ettemme joutuisi yllätetyiksi minkäänlaisen asiointilan vallitessa. Tässä ei ole ollenkaan soveliasta selittää yksityiskohtaisesti järjestöjemme toiminnan tätä puolta. Toimintasuunnitelman laatimisessa noudatettavan ankaran konspiration ohella on proletariaatin keskuuteen levitettävä mahdollisimman laajasti sotilas-teknilisiä tietoja, jotka ovat ehdottoman välttämättömiä katutaistelun käymiselle. Tätä tarkoitusta varten meidän on saatava mukaan järjestössä olevia sotilashenkilöitä. Samaa tarkoitusta varten me voimme vetää mukaan kokonaisen joukon muitakin tovereitamme, jotka luontaisten kykyjensä ja taipumustensa puolesta tulevat olemaan suureksi hyödyksi tässä työssä.

Vain tällainen kaikinpuolinen valmistautuminen kapinaan voi taata sosialidemokratian johtavan osuuden lähestyvissä taisteluissa kansan ja itsevaltiuden välillä.

Ainoastaan täydellinen taistelunvalmeus antaa proletariaatille mahdollisuuden muuttaa yksityiset kahaikat poliiseja ja sotaväkeä vastaan koko kansan kapinaksi, jotta tsaarin hallituksen tilalle muodostettaisiin väliaikainen vallankumoushallitus.

Järjestynyt proletariaatti tulee vastoin „perässälaahustamispolitiikan“ kannattajain tahtoa ponnistamaan kaikki voimansa keskittääkseen käsiinsä sekä kapinan teknillisen että sen poliittisen johdon. Tämä johto on se välttämätön ehto, joka tekee meille mahdolliseksi lähestyvän vallankumouksen käyttämisen luokkataistelumme etujen hyväksi.

Sanomalehti „Proletariats Brdzola“

(„Proletariaatin Taistelu“) № 10,

heinäkuun 15 p:nä 1905

Artikkeli ilman allekirjoitusta .

Käännetty gruusian kielestä